

VALENTIJNSTRAAT DEEL 3

De derde akte

Is Olivia's
theater
het toneel
voor een
ontluikende
romance?

IRIS VISSER

HarperFirst

HarperCollins

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Iris Visser

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6867 1

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Proloog

Maastricht

Juli, 2007

Ik heb niet zo snel een hekel aan mensen. Integendeel: ik ben doorgaans geneigd het beste in iedereen te zien. Ik geef altijd geld aan zwervers in de volle overtuiging dat ze daar echt een overnachting bij een daklozenopvang van kopen, in plaats van het uit te geven aan blikjes bier. En ik geloofde tot op het laatste moment mijn toenmalige vriendje Charlie, die verklaarde dat hij níét met Angelica had getongd in het fietsenhok van RSG de Gouden Kraai. Als klap op de vuurpijl heb ik ooit zelfs vier uur vastgezet in het hokje van de douane in Madrid omdat ik wel even op het koffertje van een schunnig uitziende man wilde passen dat uiteindelijk vol bleek te zitten met cocaïne. Zowel het koffertje als de man.

Ja, ik ga eigenlijk altijd uit van het goede in mensen. Er is bijna niemand die erin slaagt om op mijn zwarte lijst te belanden.

Bijna.

Finn Dobbelman is de uitzondering. Eigenlijk is mijn “zwarte lijst” gewoon een post-it waar Finn Dobbelman op geschreven staat, begeleidt door wat agressieve krabbels die weinig aan de verbeelding over laten.

Los van het feit dat hij de bijnaam Sloggi introduceerde toen de rits van mijn rokje het tijdens een generale repetitie van Grease begaf en ik in mijn onderbroek op het toneel stond – de nachtmerrie van iedere student aan de toneelacademie – is hij bijzonder arrogant. Niet geheel zonder reden: ik moet toegeven dat hij er goed uitziet met zijn scherpe jukbeenderen en donkergroene ogen. Hij heeft donker, warrig haar dat net niet zwart is en volle roze lippen. Lippen die al regelmatig contact hebben gemaakt met

andere lippen die niet alleen vastzaten aan zijn tegenspeelsters, maar ook aan andere gewillige studentes.

En het vervelendste: hij heeft talent. En dan bedoel ik niet dat hij zijn tekst kan onthouden, opdreunen en rolvast kan blijven, maar echt talent. Talent dat zijn onuitputtelijke passie voor het vak dat hij beoefent drijft. Hij kan emoties overbrengen alsof hij ze echt voelt, een monoloog houden en ervoor zorgen dat iedereen aan zijn lippen hangt.

Ja, Finn Dobbelman is de ster van ons jaar. Misschien zelfs wel van de hele academie. En reken maar dat hij zich daarvan bewust is.

‘Het is “O Romeó, o Romeó”, met de klemtoon op Ro-me-ó. Niet ó Romeo, ó Romeo. Als je het op die manier uitspreekt mag straks niemand onder de achttien de zaal in.’

Mijn handen klemmen zich zo stevig om de balustrade van het balkon dat mijn knokkels wit kleuren en ik pers mijn lippen op elkaar. Degene die heeft bedacht om ons samen als Romeo en Julia te casten is als baby waarschijnlijk regelmatig op zijn achterhoofd gevallen.

‘Hou je mond,’ sis ik met opeengeklemd kaken.

‘Nee, de volgende zin is “Waarom ben jij Romeo?”’

‘Dat vraag ik me al af sinds we samen gecast zijn voor dit stomme toneelstuk.’

Finn knijpt zijn ogen tot spleetjes, zet zijn ouderwetse muts wat rechter op zijn hoofd en wendt zich tot onze regisseur. ‘Alfred, zo kan ik niet werken. Zolang Olivia geen greintje professionaliteit kan opbrengen om –’

‘Het is geven en nemen, Finn,’ snauw ik. ‘Ik kan best professioneel zijn als jij dat veel te grote ego van je een keer op zij kan zetten. Hoe moeilijk is het om iets uit te leggen zonder te klinken alsof je rondloopt met een enorme augurk in je achterste.’

Finn kijkt weer omhoog, zijn ogen spuwen vuur. ‘Ik wil hier gewoon een goed toneelstuk neerzetten. Daar lijkt jij je niet erg druk over te maken.’

‘Mensen, mens –’ begint Alfred op sussende toon, maar ik onderbreek hem.

‘Als je zo graag invloed wil hebben op wat mensen zeggen, moet je misschien plaatsnemen op de stoel van de regisseur. Als acteur hou je je doorgaans aan je script en laat je je tegenspelers hetzelfde doen.’

‘Ik probeer je juist aan het script te laten houden! Hoe moeilijk is het om die klemtoon goed te leggen!’

‘Wat maakt die stomme klemtoon in godsnaam uit!’ dien ik hem van repliek. Ik hijs de rok van mijn jurk op, loop het metalen trappetje aan de achterkant van het balkon af en ga recht voor zijn neus staan. ‘Jij moet het meteen weer zo overdrijven.’ Ik por met mijn vinger in zijn harde borstkas. ‘Als ik er echt een pornostuk van had willen maken had het meer geklonken als “Ooo, Romeo, ooo, Romeo”.’ Ik kreun zijn fictieve naam alsof ik in een verfilming van *Vijftig tinten grijs* speel.

Finns pupillen verwijden zich enigszins en zijn blik glijdt naar mijn lippen.

‘Maar dat doe ik niet, of wel?’

Zijn ogen schieten weer omhoog en zijn kaak verstrakt.

‘Waar maken jullie nu weer ruzie over?’ Bastiaan, die de rol van Tybalt vertolkt, loopt het podium op, slaat een arm om me heen en geeft me een kus op mijn mond.

‘Hij is zo betweterig,’ bries ik en ik wijs naar Finn, precies op het moment dat hij roept: ‘Ze kan niet eens fatsoenlijk een klemtoon leggen!’

Bastiaan rolt zijn ogen en kijkt naar Alfred. ‘Weet je zeker dat het een goed idee was om ze samen te casten?’

‘Ze hebben wel chemie,’ antwoordt Alfred schouderophalend en hij begint met het verzamelen van zijn aantekeningen. ‘Ze komen er wel overheen. Sommige van de beste romantische rollen zijn vertolkt door acteurs die achter de schermen niet zo goed met elkaar overweg konden. Bovendien is het een goede les: je kan nou eenmaal niet zelf je tegenspelers kiezen. We zijn hier nog altijd om te leren.’

Finn trekt zijn muts van zijn hoofd en geeft Bastiaan een *fist bump*. ‘Hoe gaat het man?’

‘Prima, ik heb net zangles gehad. Wil je later nog een biertje drinken?’

‘Ja, gezellig.’

Bastiaan wendt zich tot mij. ‘Wil je ook mee?’

Ik werp hem een wat-denk-je-zelf-blik toe. Ik snap nog altijd niet hoe het kan dat de persoon waar ik halsoverkop verliefd op ben geworden en de man waar ik een grondige hekel aan heb zulke goede vrienden zijn.

Bastiaan heft verontschuldigend zijn handen op. ‘Ik wilde niet onbeleefd zijn. Dan spreken wij later nog wel af, goed?’

‘Prima,’ verzucht ik. ‘Ik ga me even omkleden, dat korset zit voor geen meter.’

Ik hoor Finn en Bastiaan lachend de zaal verlaten, terwijl ik mezelf met veel pijn en moeite uit mijn jurk hijs. Als de berg stof eindelijk met een doffe plof op de grond valt leun ik met mijn vuisten op het blad van de kaptafel en kijk naar mijn gefrustreerde spiegelbeeld. Ik heb rode blosjes op mijn wangen en mijn haar piekt alle kanten op.

‘Dit is de laatste keer dat je ooit met Finn Dobbelman in een toneelstuk speelt,’ beloof ik mijn spiegelbeeld. ‘Echt de allerlaatste keer.’

Valkenburg

Juni, 2023

Ik hou van theater. Van de bijna tastbare opwinding die de lucht doet knetteren vlak voor een voorstelling begint tot het stiekem vanuit de coulissen meekijken naar een toneelstuk en de reactie van het publiek nauwlettend in de gaten houden. En ik hou van de interactie met de theatergroep en soms zelfs het ongevraagd meedenken over hoe een optreden met kleine aanpassingen net iets beter kan worden. Ik vind het magisch hoe theater de verbeelding van de schrijver van het toneelstuk en die van het publiek samenbrengt. Het slaagt er keer op keer in om een diepe indruk achter te laten.

Tot drie jaar geleden was ik onderdeel van een theatergroep en hielp ik mee de verhalen van de meest briljante schrijvers tot leven te brengen. Ik kwam er alleen steeds meer achter dat ik wel van theater hield, maar dat ik de stress die een tour met zich meebrengt als slopend ervaarde. De drang om keer op keer een topprestatie te leveren werd me teveel. Ik kreeg de kans om het theater van mijn ouders – dat al decennialang van generatie op generatie wordt doorgegeven – over te nemen. Ik zag dat als het moment om mijn liefde voor het theater op een andere manier vorm te geven. En dat bevalt me nog altijd goed.

Al zijn er natuurlijk altijd uitzonderingen, denk ik, terwijl ik in de felgroene ogen van Finn Dobbelman – of Finn Donovan, zoals hij zichzelf tegenwoordig noemt – kijk wanneer hij samen met de rest van de theatergroep naar binnen komt lopen. Het is niet de eerste keer dat ik hem zie sinds we beiden afstudeerden met een tien voor onze vertolking van *Romeo en Julia*. Een afstudeerproject dat ervoor zorgde dat ik serieus over-

woog om het bijltje erbij neer te gooien en mijn vier jaar toneelacademie af te sluiten zonder diploma. Maar dat deed ik niet, en leverde samen met Finn een ‘topprestatie’, aldus onze docent.

Je zou denken dat een dergelijk resultaat ons dichterbij elkaar zou hebben gebracht, en in ieder ander geval zou dat waarschijnlijk ook zo zijn geweest. Hier was echter het tegenovergestelde waar. Ik kon Finns beleurende toontje en zijn constante kritiek op mijn manier van acteren niet langer aanhoren. Hem ieder optreden zoemen alsof hij degene was waar ik niet zonder zou kunnen leven, terwijl ik stiekem verlangde naar het moment dat hij het gif in zou nemen was op zijn zachtst gezegd een uitdaging.

‘Olivia!’ De regisseur van het gezelschap stapt op me af en geeft me twee joviale klapzoeven, op iedere wang een. ‘Wat leuk je weer te zien, meid.’ Hij pakt me bij mijn schouders en knijpt er gemoedelijk in, als een vader die zijn dochter begroet.

De kraaienpootjes bij zijn ooghoeken verdiepen zich en zijn helblauwe ogen kijken me vrolijk aan. Martien Huizinga is een van Nederlands grootste regisseurs. Doorgaans krijgt hij een vijf-sterrenregen wanneer zijn theaterstukken net uit zijn. Recensenten staan meestal klaar met een flinke bos veren die Martiens flamboyante karakter een voor een steeds meer aanwakkeren. Een aantal jaar geleden kende hij nog enige bescheidenheid, maar die is inmiddels volledig verdwenen. Bij hem is het echter dragelijk, omdat er voor hem ook geen reden is om bescheiden te zijn. Hij levert gewoon goed werk.

Zijn kleurrijke persoonlijkheid uit hij onder andere door zich doorgaans te kleden alsof hij zijn middagen aan de glitterspiegel van zijn nichtje slijt. Ook vandaag draagt hij weer een colbertje dat onder de gouden glitter zit.

‘Hoe gaat het met je? Lang niet gezien meid en toch word je ieder jaar weer knapper. Dat is een talent weet je, bij de meeste mensen gaat het andersom.’ Hij voegt er een vette knipoog aan toe.

En dit is waarom ik van Martien hou. Hij weet een dag waar ik totaal

geen zin in had – de reden daarvan staart me nog altijd aan met die irritant mooie ogen van hem – toch nog wat leuker te maken.

‘Met mij gaat het goed!’ Ik glimlach breed naar hem. ‘En met jou? Volgens mij moet jij binnenkort niet gaan zwemmen, want dan zink je naar de bodem.’ Ik knik naar de enorme diamant die hij om zijn ringvinger draagt. ‘Wie is de gelukkige?’

‘Och kind, die heb ik mezelf maar cadeau gedaan. Volgens mij is het witte paard van mijn prins kreupel, want ik wacht al een eeuwigheid. Dus ik dacht: dan geef ik mezelf wel zo’n ring. Kan geen kwaad, vind je niet?’

Hij wappert zijn vingers onder mijn neus en ik overweeg bijna om voor de komende anderhalve maand mijn zonnebril mee te nemen naar werk. De diamant breekt het licht op in allemaal kleine lichtstraaltjes en dat is bijna verblindend.

‘Prachtig.’ Dan keer ik me naar de rest van de theatergroep en valt mijn blik op de man die ik de komende tijd het liefst zo min mogelijk wil zien. En dat is erg jammer aangezien hij de rol van Romeo vertolkt in het toneelstuk dat Martien heeft opgezet.

Hoewel het niet hoeft, vind ik het altijd erg leuk om een beetje betrokken te zijn bij de repetities, en ik kijk vaak stiekem vanachter de coulissen mee wanneer er een theatergroep optreedt. Ondanks het feit dat ik zelf niet meer speel, hou ik van die spanning – zolang ik maar niet degene ben die het toneel op hoeft.

‘Olivia.’ Finn geeft me een kort knikje ten teken van herkenning en kuiert dan langs me heen in de richting van de kleedkamers.

‘Ach, let maar niet op hem,’ zegt Martien. ‘Hij is een beetje pissig omdat hij zo lang in de bus heeft moeten zitten. Hij moest uit Groningen komen weet je, daar had hij het laatste optreden van *Macbeth*.’

‘*Macbeth*? Geen wonder dat hij in een grafstemming is.’

‘Hoezo?’

‘Nou, iedereen gaat toch dood?’

‘Goed punt. Heb je de rest van de cast eigenlijk al ontmoet?’ Hij doet

een stapje opzij en een knappe blonde vrouw steekt haar hand uit. En als ik knap zeg, bedoel ik dat ze de genengoden dagelijks mag bedanken voor het feit dat de zaadcel die haar van haar golvende lokken, heldere ogen en zandloperfiguur heeft voorzien als eerste bij de finish was.

Ik herken haar direct. Lieke heeft in aanloop naar de komst van de theatergroep regelmatig roddelbladen onder mijn neus gedrukt waarin een uitgebreide analyse stond over waarom Tanja de Vries en Finn Donovan misschien wel samen waren.

Hoewel ze ervanuit zou kunnen gaan dat ik haar al ken – want bijna iedereen kent haar – stelt ze zich toch voor. Ze glimlacht beleefd naar me en voegt eraan toe: ‘Ik zal de rol van Julia vertolken.’

‘Wat leuk.’ Mijn mondhoeken krullen om. ‘Ik heb ook ooit op een blauwe maandag Julia gespeeld. Het was erg...’ Ik zoek naar woorden om de maanden durende kwelling uit te kunnen drukken. ‘...bijzonder,’ is uiteindelijk het woord waar ik voor kies. Het was vooral heel bijzonder dat Finn die maanden overleefd heeft. Er waren namelijk momenten dat ik overwoog het water dat in het flesje gif zat te vervangen door gootsteenontstopper.

Veel tijd om woorden te wisselen over de trauma’s die het met zich meebrengt om Finn als tegenspeler te hebben, hebben we niet. Al krijg ik ook niet echt de indruk dat Tanja geïnteresseerd is in mijn verhalen, want ze huppelt achter Finn aan. Hij is hoogstwaarschijnlijk aan het controleren of ik wel aan zijn wensenlijstje heb voldaan: alkalinewater en rode M&M’s.

Hoewel ik altijd afgeef op zijn divagedrag, moet ik toegeven dat ik er zelf ook vreemde gewoontes op nahield toen ik nog toneelspeelde. Op de een of andere manier had ik bedacht dat mijn toneelprestaties direct gelinkt waren aan het eten van een reep pure Lindt-chocolade met sinaasappel. Waarschijnlijk omdat ik een keer niet gegeten had voor een voorstelling en een studiegenoot toevallig die reep in zijn tas had. Ik vond ze eigenlijk nooit echt lekker, maar omdat mijn buik rammelde alsof ik

vier sambaballen had ingeslikt, besloot ik het toch maar te eten. En daarna leverde ik een ‘wereldse prestatie’, aldus mijn beoordelaar. En zo ontstond mijn idee dat ik voor ieder optreden een paar blokjes van diezelfde chocolade moest eten. En het heeft me in de periode dat ik nog toneelspeelde nooit teleurgesteld.

‘En dit is Robert. Hij zal de rol van Tybalt vertolken.’

Een man met halflang, donker haar doet een stap naar voren en steekt zijn hand uit. Ik laat de mijne erin glijden en het valt me op hoe klein mijn hand voelt in de zijne. Hij kijkt me net iets te lang aan met zijn donkere ogen waardoor ik een tikkeltje ongemakkelijk word, maar desondanks glimlach ik wanneer hij zegt dat het leuk is me te ontmoeten.

De overige leden van de theatergroep stellen zich ook voor. Ik weet vrij zeker dat ik morgen de helft weer vergeten ben.

‘Ik blijf dit een prachtig theater vinden, weet je.’ Martien kijkt om zich heen. Naar de donkere, houten vloer met retro details en de bar met daarboven iedere week een quote uit een musical of toneelstuk. Deze week prijkt *There is nothing either good or bad, but thinking makes it so* van *Hamlet* boven de bar. Martiens blik glijdt naar de trap met het rode fluweel dat naar mijn enige zaal leidt. Martien weet precies hoe de zaal eruitziet. Hij prijst het theater altijd om zijn authenticiteit. Het is een oud gebouw waarin al zo lang als ik me kan herinneren – en daarvoor – mensen tot tranen worden geroerd door toneelstukken, niet meer bijkomen van het lachen van cabaret en geëmotioneerd raken door muziek.

Het gebouw heeft geleefd, en hoe cliché het ook klinkt: dat voel je. Het is niet een of andere voormalige McDonalds die is omgebouwd tot theater.

‘Nou, jullie zijn altijd welkom.’ Ik glimlach breed en Martien trekt een mondhoek op.

‘Normaal gesproken ga ik niet in op de verzoeken van kleine theaters, maar voor het jouwe maak ik altijd een uitzondering. En dat zal ik ook zeker blijven doen.’ Hij klopt op mijn arm. ‘Ik ga even kijken of mijn mensen

alles hebben kunnen vinden. Ze zouden inmiddels de weg wel een beetje moeten kennen, maar je weet het maar nooit.'

Ik volg hem naar achteren, in de richting van de kleedkamers. Ik heb één grote kleedkamer. Daar staat een flink aantal stoelen voor spiegels en hangt een groot rek met kleding. Daarnaast zitten twee privékleedkamers die doorgaans uiteraard geclaimd worden door de acteurs met de grootste sterrenstatus. In dit geval Tanja en Finn dus.

Ik heb mezelf moeten inhouden om geen Skittles in de bak met M&M's te gooien. Ik heb mezelf voorgenomen om me de komende tijd zo goed mogelijk te gedragen in een poging de sfeer enigszins dragelijk te houden. Die voornemens lossen echter direct weer op als een suikerspin in een glas water wanneer ik achter Martien aanloop, een van de twee privékleedkamers in, en Finn zie zitten.

'Doe vooral alsof je thuis bent,' zeg ik vinnig. Ik knik naar zijn voeten die hij – achteroverleunend in een comfortabele fauteuil – op mijn antieke dressoir heeft gelegd. Hij is zo iemand waarbij mijn irritatie direct vertienvoudigt wanneer hij iets doet waar ik anders niets van zou zeggen.

Hij trekt een mondhoek op en kijkt me geamuseerd aan. 'Stoort het je?' vraagt hij, nog altijd geen aanstalten makend om er iets aan te doen.

'Volgens mij heb ik het je twee jaar terug ook gezegd: dat is het antieke dressoir van mijn oma.'

'Ah, de beroemde Maria Spigt, de Nederlandse Doris Day. Ja, daar had ik geen actieve herinneringen aan, zie je.' Hij haalt tergend langzaam zijn in donkerbruine Chelsea boots gestoken voeten van het hout en laat ze met een doffe plof op de grond vallen. Hij reikt naar de bak M&M's die ik voor hem heb neergezet, gooit er een in de lucht en vangt hem op met zijn mond.

'Ik zie dat je nieuwe posters aan de muur hebt gehangen.' Hij knikt naar de ingelijste posterset die ik met een vocabulaire die veelvuldig weggebleept zou worden op de Amerikaanse televisie heb weten op te hangen. Het zijn afbeeldingen van het theater, maar ook teksten als: *The show must go on* en...

‘Enjoy the little things?’ leest Finn hardop voor. ‘Ben je in een tijdmachine gestapt, afgereisd naar 2010 en heb je toen de Xenos leeggekocht?’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, maar in het kader van vriendelijk doen tegen Finn tover ik toch een zuinig lachje op mijn gezicht. ‘Ik dacht dat het er wel voor zou zorgen dat je je thuis zou voelen.’

Finn trekt schamper zijn wenkbrauwen op. ‘En waarom dan wel?’

‘Of hangt die poster niet boven je bed? Als een soort aanmoediging voor al die vluchtige liefdes?’

Achter me weet Martien zijn lach nog net te verbloemen als een kuch. Finns blik wordt iets donkerder. Hij doet zijn mond open om me van replek te dienen, maar Martien onderbreekt hem: ‘Goed, voordat jullie elkaar weer in de haren vliegen lijkt het me een goed idee om de planning voor de komende anderhalve maand door te nemen. We treden natuurlijk woensdag, vrijdag en zaterdag op, maar het zou ook fijn zijn als we in de tussentijd het theater kunnen gebruiken voor repetities. Vind je dat oké, Olivia?’

‘Natuurlijk. Jullie zijn de enige groep die ik de komende tijd ontvang.’

‘Och, gaan de zaken niet goed?’ De sneer komt van links.

Ik pers mijn lippen op elkaar. Ik weet dat als ik mijn mond opendoe, mijn voornemen om vriendelijk tegen Finn te doen voor de tweede keer zal mislukken. Daarom keer ik me naar Martien en vraag: ‘In welk hotel verblijven jullie?’

‘Het Valkenburg Royaal,’ antwoordt Martien.

‘O, Poezelpootjes daarzo kan zeker niet zo goed zonder luxe.’ Ik knik naar Finn die met zijn ogen rolt en nog een M&M in zijn mond stopt. *Verdorie*. Zelfs als ik niet tegen hem praat lukt het me niet om vriendelijk tegen hem te doen.

Martien grinnikt zachtjes en werpt een blik op Finn wiens gezicht op onweer staat. Al zou ik kunnen zweren dat hij ook een geamuseerd trekje rond zijn mondhoeken heeft.

‘Ben je morgen ook bij de repetitie?’ vraagt Martien. ‘Ik ben erg be-

nieuwd wat je ervan vindt. Ikzelf vind het misschien wel de beste vertolking tot nu toe.'

'Natuurlijk ben ik er graag bij. Ik hou van de opwinding die in de lucht hangt tijdens een generale repetitie.'

'Waarom was je ook alweer gestopt met toneelspelen?' klinkt het opnieuw van links.

Hoewel ik inmiddels gewend ben om alles wat Finn zegt als een belediging op te vatten, lijkt er deze keer wel iets van nieuwsgierigheid – en misschien zelfs wel een flintertje onbegrip – door te klinken in zijn stem.

'Omdat ik het leuker vind om een theater te runnen,' luidt mijn simpele antwoord.

'Goed, kind, dan zie ik je morgen. Ik heb er weer helemaal zin in.' Martien geeft me opnieuw twee klapzoenen, draait zich om en loopt Finns kleedruimte uit.

Finn blijft me strak aankijken, alsof hij het echte antwoord uit mijn brein probeert te vissen.

Ik blijf nog een paar tellen staan, maar besef dan dat ik hier helemaal niet hoeft te blijven.

'Goed,' zeg ik daarom en ik keer me om. 'Ik zal nog even bij de anderen kijken. Ik zie je morgen.'

Met die woorden loop ik naar buiten en sluit ik de deur achter me.

‘Is het echt zo erg?’ Karlijn kijkt me vragend aan vanachter de toonbank. Het is rustig in haar boekhandel en haar partner Stijn heeft zich ergens achter de kasten verstopt.

‘O, echt wel.’ Ik knik dramatisch. ‘Iedere keer hoop ik weer dat ik het me erger herinner dan het daadwerkelijk was. En iedere keer is hij weer een grotere klootzak dan ik me herinner. En dat is best een prestatie.’

‘Hm. Waarom wil je dan de repetities bijwonen? Als het zo’n eikel is zou je toch zo min mogelijk met hem om moeten gaan?’

‘Nou, als hij rolvast blijft is het geen straf om naar hem te kijken,’ antwoord ik schouderophalend. ‘Bovendien hou ik er gewoon van om dat hele proces mee te krijgen. Sinds ik gestopt ben met spelen mis ik die sfeer die om zo’n generale repetitie heen hangt. Bovendien ben ik wel benieuwd hoe ze *Romeo en Julia* vertolken zonder het misselijkmakend klef te maken. Dat is best een kunst, weet je?’

‘Het helpt waarschijnlijk wel dat ze Finn hebben gecast als Romeo.’ Karlijn typt een bestelling in op de tablet die op de toonbank ligt. ‘Doorgaans vind ik van die kleffe scenario’s een stuk dragelijker als de mannelijke hoofdrolspeler erg... lekker is.’

‘Je weet dat ik je gewoon kan horen toch?’ klinkt Stijns stem ergens van tussen de boekenkasten. ‘Zo groot is onze winkel nou ook weer niet.’

‘Niet zo knap als jij natuurlijk!’ roept Karlijn. Ze glimlacht en rolt met haar ogen, haar lippen vormen geluidloos het woord ‘mannen’.

De bel die boven de deur van de boekhandel hangt klingelt en mevrouw van Engelen, die de bloemenzaak aan de Valentijnstraat runt, stapt naar binnen. ‘Gut, wat een héerlijk weertje, vinden jullie ook niet?’ Ze trekt haar gebloemde zomerjurk recht. ‘Ik denk dat ik straks nog even naar IJ-szaak Newton ga voor een ijsje. Ze hebben een nieuwe smaak: *Gravity de-*

fying ice cream. Ik heb hem gisteren geproefd, en och jongens wat was het heerlijk. Het is zo luchtig, alsof het zou blijven zweven als je het per ongeluk laat vallen. Ik denk dat Herman zal moeten wennen aan wat extra pondjes, want ik ben van plan er deze zomer dagelijks een te halen.’

Ze loopt naar het bestsellerrek en pakt een boek waar een halfnaakte man op is afgebeeld van de plank. Ze staart verlekkerd naar de cover.

‘Eindelijk,’ zegt ze tevreden, terwijl ze naar de toonbank loopt. ‘Ik heb hier een half jaar op gewacht. Heb jij het al uit?’ Ze kijkt vragend naar Karlijn die op haar beurt schuld bewust knikt. ‘Zeker. Ik ben vannacht tot half vier opgebleven omdat ik móést weten of ze met Jack of Henry eindigt. Ik had al wel zo mijn vermoedens... maar ik zal in het midden laten of die zijn bevestigd.’

Mevrouw van Engelen legt het boek op de toonbank en grist haastig haar portemonnee uit de felrode tas die perfect bij haar nagels kleurt. ‘Nou, hou me alsjeblieft niet langer in spanning zeg,’ mompelt ze en ze legt met een kordate klap een briefje van twintig op de toonbank. ‘Die I.L. Todd had verdorie een half jaar nodig voor deel drie. Ze weet wel hoe ze de spanning op moet voeren. Waarschijnlijk heb ik het vanavond nog uit.’

Karlijn grinnikt hoofdschuddend terwijl ze het wisselgeld terugtelt en mevrouw van Engelen met het boek tegen haar borst gedrukt de boekhandel uit hobbelt.

Het toneel is opgetuigd voor de generale repetitie. Overmorgen zal het toneelstuk in première gaan.

Voor de scène bij het gemaskerde bal staan de figuranten al klaar in hun outfits. Velen dragen kleurige jurken en maskers die hun identiteit zouden moeten verhullen, maar iedereen die weet welke acteurs er in het stuk spelen zou ze meteen herkennen.

Aan een touw aan het plafond hangt een imposante kroonluchter waarvan het licht door het kristal wordt gebroken en kleine schitteringen op de grond maakt. Aan de achterkant van het toneel staat een trap die

naar een andere verdieping zou moeten leiden, waarna je in feite nergens belandt. De gouden balustrade ziet er chic uit en de trap lijkt gemaakt van echt hout. Alleen is hij dat niet – daar kwam ik achter toen ik voor de grap op de eerste trede wilde staan en door het karton heen zakte. Gelukkig viel de schade mee en is het van een afstandje niet echt zichtbaar.

De styling ziet er allemaal erg Disney *meets* Jane Austen uit. Deze scène vindt dan ook plaats in het huis van de Capulets, de adellijke familie die Julia heeft voortgebracht.

‘Blijf je kijken?’

Ik kijk achter me naar Finn, die bij het trapje waarmee je het podium oploopt staat te treuzelen. Hij heeft zijn outfit aan en ziet er – ik vind het vreselijk om toe te geven – erg goed uit. Maar waarschijnlijk zou hij zelfs met een aan stukken gereten vuilniszak nog een fashionstatement kunnen maken. Dat een of andere paparazzo het dan vastlegt, hij de voorpagina van de Story haalt met daarop: FINN DONNOVAN MAAKT STATEMENT OVER DE CONSUMPTIEMAATSCHAPPIJ of zoiets. En vervolgens zou half Nederland ook een statement willen maken door als de wandelende inhoud van een klike over straat te banjeren.

Maar Finn draagt geen vuilniszak. Hij draagt bruine leren laarzen die bijna tot zijn knieën reiken, een donkerblauwe broek en een wit overhemd dat losjes is vastgeknoopt met een leren veter. De stof wijkt bovenaan een beetje uiteen en biedt een uitstekend uitzicht op de glooiingen van zijn borstspieren.

Finn trekt zijn wenkbrauwen vragend op en ik besef dat ik nog altijd niet geantwoord heb. ‘Eh... ja. Jazeker. Natuurlijk blijf ik kijken.’

Finns groene ogen schieten over mijn gezicht en er verschijnt een berekenende blik op zijn gezicht. ‘Waarom?’

‘Omdat ik graag meeleeft met een theatergroep. Ik hou van de spanning.’ Ik heb het idee dat ik dat de afgelopen dagen al zo’n vijf keer heb moeten zeggen. Het is niet gebruikelijk dat een theatereigenaar zo betrokken is bij een toneelstuk.